

Levon

風雲 際會 2

พาย จารชน แห่ง หลังซี้

ภาค
ความรักกักต
ที่ฉินหลิง

หม่าบ๋อยยง 馬伯庸
เขียน

เรื่องชัย รักตรีอักษร
แปล

พายุจรานแห่งหลังซี 2
风起陇西

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Levon Publishing

《风起陇西》Vol.02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 马伯庸 Ma Bo Yong
Thai edition rights under license granted by
China South Booky Culture Media Co., Ltd. (中南博集天卷文化传媒有限公司)
Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing & Publishing Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

หม่าป๋อโยง.

พายุจรานแห่งหลังซี 2 / หม่าป๋อโยง. เขียน. เรืองชัย รักศรีอักษร: แปล จาก 风起陇西 - กรุงเทพฯ:
เลวอน พับลิชชิ่ง อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.
(6), 226 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ ๑)

1. นวนิยายจีน. I. เรืองชัย รักศรีอักษร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว พ6๗4 ล.2

DDC 896.1352

ISBN 978-616-18-4883-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฐษณีย์ วิรัตถพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระธอร์ • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ รสริน อ่อนน้อม • บรรณาธิการต้นฉบับ กนกพร นุ่มทอง
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมตดาด • คอมพิวเตอร์ นางนุช ศรีสุขไช
พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวลระขอ

ความจงรักภักดี ที่ฉันทลิ่ง

สวีทสวีทมองรอบ ๆ อย่างช้า ๆ
ทันใดนั้นเขาก็เห็นอะไรขึ้นได้ จู่ ๆ กอง
สันติบาลในอำเภอเหมี่ยนก็ตกอยู่ใน
สภาพโศกเศร้าอย่างแท้จริง เวลานี้
รอบด้านล้วนเป็นศัตรู

ที่ผ่านมากองสันติบาลมีหน้าที่
ทำความสะอาดภายในหน่วยงาน
ทางการ พวกเขาทำหน้าที่เต็มที่ในนี้
พยายามหาข้อเท็จจริงที่ซ่อนอยู่ภายใน
แต่วันนี้สวีทสวีทรู้สึกอย่างสมบูรณ์ว่า
ทั้งกองสันติบาลตกอยู่ในวงล้อมของ
ข้อเท็จจริง

u n t i

1

กระแสเชี่ยวกับอันตราย

รัชตกเจียนชิง ปีที่เก้าแห่งสุ่ยซัน วันที่หกเดือนหนึ่ง ที่ยงโจวของ
เว่ยกั๊ก เขตหลงซี เมืองซังกุย

เงินกงขมวดคิ้วเอามือลูบอก ระยะเวลาที่เขาจักจะรู้สึกกระวนกระวาย

เงินกงใช้ชีวิตอยู่ที่หลงซีสิบกว่าปีแล้ว ช่วงเวลาสิบกว่าปีนี้เขาเป็น
เหมือนกรวดทรายธรรมดาที่แฝงตัวอยู่ในจวนเจ้าเมืองหลังซื่ออย่างเงิบ ๆ
แสดงบทบาทเป็นขุนนางระดับกลางทั่วไปที่ไม่มีอะไรสะดุดตา ที่ผ่านมาชีวิต
แบบนี้สงบมาก แต่ช่วงนี้สภาพแวดล้อมเริ่มเปลี่ยนไป เป็นการเปลี่ยนแปลง
เพียงเล็กน้อย ถ้าเป็นคนที่ไม่ละเอียดรอบคอบคงมองข้ามไป แต่เงินกง
ไม่ใช่เช่นนั้น ด้วยสัญชาตญาณของจากรชน เขาสัมผัสถึงกลิ่นลม รู้สึกถึง
สิ่งอัปมงคลที่แผ่เข้ามาในซังกุย

หนึ่งปีที่ผ่านมา เพื่อนร่วมงานของเงินกงหลายคนในจวนเจ้าเมือง
ถูกย้ายด้วยเหตุผลต่าง ๆ หน้าที่การงานของเขาก็ถูกเปลี่ยนจากการรับ
การทำงานภายในของจวนเจ้าเมืองหลายครั้ง การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ล้วนแต่
มีเหตุผล การเปลี่ยนตัวบุคคลหรือการปรับการทำงานแต่ละครั้งล้วนแต่
มีเหตุผลเต็มที่ ไม่มีอะไรน่าสงสัย

แต่เงินกงกลับรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงแต่ละครั้งทำให้เขาหาข่าวกรอง
ยากขึ้นเรื่อย ๆ สภาพดังกล่าวดูเหมือนเป็นเรื่องเอกเทศ แต่เมื่อโยงเข้า
ด้วยกันเหมือนมีนัยว่ามีใครคนหนึ่งอยู่เบื้องหลัง ค่อย ๆ ผลักเขาออกจาก

ขอบเขตศูนย์กลางข่าวกรองอย่างแยบยลไว้ร่องรอย

บางทีอาจจะถึงเวลาที่สิ้นอายุขัยแล้ว...

บางครั้งเงินกงอดเศร้าใจไม่ได้ หลายปีมานี้เขาเห็นสหายร่วมงานหลายคนถูกเปิดเผยฐานะและถูกจับกุม ครั้งสุดท้ายคือการตายของกู่เจิ้งหรือไปตี้ (จักรพรรดิขาว) เขาจึงตระหนักอยู่แล้วว่าถ้าวันใดวันหนึ่งจู่ ๆ มีทหารมาเคาะประตูห้องกลางดึกแล้วคุมตัวเขาไป เขาก็คงไม่ประหลาดใจแม้แต่น้อยและไม่รู้สึกเสียใจ เพราะเขาได้สร้างผลงานสำคัญมามากพอแล้ว

ในฐานะที่เป็นหัวหน้าอาลักษณ์จวนเจ้าเมืองเซตหลงซีแห่งเว่ยก๊ก เขาเป็นเพียงเจ้าหน้าที่ที่ทำงานตามระเบียบแบบแผน แต่ในฐานะจารชนของสำนักข่าวกรองแห่งสู้นั้น เงินกงได้สร้างความชอบอย่างโดดเด่น ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา เว่ยกับสู้นมีการสู้รบทางทหารค่อนข้างใหญ่สองครั้ง สู้นชนะหนึ่งเสมอหนึ่ง เงินกงมีบทบาทสำคัญในเรื่องนี้

รัชศกเจียงซิงปีที่แปด เดือนแปด เว่ยก๊กซึ่งวางยุทธศาสตร์ป้องกันตัวมาตลอดตัดสินใจโจมตีตอบโต้สู้นครั้งใหญ่ตามความเห็นของแม่ทัพใหญ่เฉาเจิน กำลังทหารหนึ่งแสนสองหมื่นนายของเว่ยก๊กแบ่งออกเป็นสี่สาย เคลื่อนทัพจากซีเจิง ลืออู่กู่ เลี้ยวกู่ และฉีซาน แยกกันเข้าโจมตีสู้นจ

ชื่อตี้ (จักรพรรดิแดง) ซึ่งเคลื่อนไหวก่อนในแคว้นฉีวางแผนการสู้รบครั้งนี้ ในระหว่างการประชุมราชสำนัก ส่วนเงินกงเองก็พิจารณาจากการโยกย้ายกองทัพในหลงซี ประเมินได้ว่ากองทัพเว่ยจะทำสงครามครั้งใหญ่ ปรากฏว่าก่อนที่เฉาเจินจะเดินทางออกจากฉางอัน สารสำคัญของแผนการสู้รบครั้งนี้ก็ถูกส่งไปที่โต๊ะของมหาเสนาบดีจูเก้อแล้ว กองทัพสู้นซึ่งเตรียมตัวไว้แล้วตั้งรับที่เจิงกู่และชื่อป่านอย่างเข้มแข็ง ผลก็คือพอเข้าฤดูฝน เส้นทางเป็นโคลนตม กองทัพเว่ยที่หุบจื่ออู่ไม่สามารถมุ่งหน้าต่อไป ถูกบีบให้ถอยกลับทั้งหมด

ขณะนั้นเอง เงินกงสังเกตเห็นว่าพอกองทัพเว่ยถอยกลับไปทำให้หลงซีกลายเป็นสุญญากาศชั่วคราว เขาเขียนไว้ในรายงานว่า กองทัพเว่ยเพิ่งเคลื่อนไหวกครั้งใหญ่ เวลานี้สูญเสียชีวิตนับร้อยไปมากและขวัญกำลังใจถดถอย ถ้าถือโอกาสนี้โจมตีทางตะวันตกของยงโจว กองทัพป้องกันหลงซี

ซึ่งเห็น้อยล้าคงไม่มีกำลังจะต่อต้าน'

ความเห็นนี้ได้รับการยอมรับในที่สุด มหาเสนาบดีจึงกำชับให้เว่ยเหยียนโจมตีหยางซีซึ่งอยู่ทางตะวันตกของหล่งซี พอแก้วหวายเจ้าเมืองยงโจวซึ่งรับผิดชอบงานป้องกันหล่งซีและแม่ทัพเพียเย่าได้ข่าว ก็รีบระดมกำลังมุ่งหน้ามาช่วย แต่ไซโคร้ายที่วันเวลามากทัพและจำนวนทหารถูกเปิดเผยเงินกงนำข่าวกรองนี้ส่งไปให้เว่ยเหยียนทันเวลา

เว่ยเหยียนอาศัยความได้เปรียบจากข่าวกรอง จัดทหารซุ่มโจมตีบริเวณใกล้หยางซี เป็นการซุ่มโจมตีแบบที่เรียกว่าตรงตามตำรา ทำให้ทัพหนุนของแก้วหวายกับเพียเย่าบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก ส่งผลให้หยางซีและชนเผ่าเชียงซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่นถูกผนวกเป็นของสุยอัน ความพ่ายแพ้ครั้งนี้ทำให้ชนเผ่าเชียงส่วนใหญ่เอนเอียงมาเข้าข้างสุยอัน ช่วงเวลาหลังจากนั้นอีกสิบกว่าปี ความพ่ายแพ้ครั้งนี้ยังส่งผลให้เฉาเว่ยประสบปัญหาด้านขนชาติ

สำหรับสุยอัน นี่เป็นชัยชนะที่ควรยกย่อง แต่สำหรับเงินกง นอกจากความรู้สึกภูมิใจยังมีความหมายอื่นด้วย เรื่องที่น่าวิตกคือการโยกย้ายกำลังคนและปรับตำแหน่งอย่างต่อเนื่องนี้เริ่มขึ้นหลังยุทธการหยางซีเป็นต้นมา เงินกงอดไม่ได้ที่จะโยงเหตุการณ์ทั้งสองเข้าด้วยกัน เขาสังหรณ์ใจว่าอาจจะมีคนได้กลิ่นร่องรอยของเขาแล้ว

ทุกครั้งที่คิดเรื่องนี้ เงินกงจะนึกถึงสายตาแหลมคมดุจเหยี่ยวของกัวกังซึ่งมีตำแหน่งเจียนจวินซือหม่า ชายหนุ่มคนนี้ไม่ธรรมดา พอมาที่หล่งซีก็ทำให้เขาทำงานลำบากขึ้นมาก ยังบีบบังคับจนไปตีตาย การที่ข่าวกรองสำคัญถูกเปิดเผยสู่ภายนอกหลายครั้งย่อมทำให้กัวกังหันมาใส่ใจ สักวันหนึ่งกัวกังคงจะโยงความบังเอิญที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าเข้าด้วยกันได้ และนั่นคือวันสุดท้ายของเงินกง

สำนักข่าวกรองที่อำเภอยุ่เหนือเรื่องนี้ดี ด้วยเหตุนี้เหยาโย่วหัวหน้าสำนัก อินจี้หัวหน้าสำนักสาขา และหม่าซิ่นหัวหน้าสำนักสาขายงเหลียงต่างมีความเห็นว่าหากเงินกงยินยอม สำนักข่าวกรองสามารถรับเขากลับฮั่นจงทันที เงินกงลังเลมาตลอด ด้านหนึ่งไม่มีหลักฐานแน่ชัดที่แสดงถึงว่าตนถูกสงสัย บางทีทั้งหมดนี้เป็นเพียงความเข้าใจผิดและบังเอิญ อีกด้านหนึ่ง

ต่อไปมหาเสนาบดีจู่ก็อาจจะเคลื่อนไหวด้านการทหารที่หลังซึบ้อยขึ้น ถ้าเงินกงอยู่นานขึ้น อาจเพิ่มโอกาสที่สุ่นจะได้รับชัยชนะ

เขาจึงปฏิเสธความเอาใจใส่ของคนเหล่านี้ ยังคงอยู่ที่ซังกุยกต่อไป
“พี่เหวินหลี่ คิดอะไรอยู่”

ซุนลิ่งเพื่อนร่วมงานยืนอยู่ข้างๆ ถามด้วยความอยากรู้ เงินกงรีบเรียกสติกลับมา ตอบอย่างราบเรียบ

“ไม่มีอะไร เมื่อคืนนอนนอนคงโดนลม”

“ต้องระวังหน่อย” ซุนลิ่งเตือนด้วยความหวังดี “เดือนหน้าผู้ตรวจการเมืองเยว่เจิงจะมาที่นี่ ช่วงเวลาสำคัญอย่างนี้ต้องไม่ให้ผิดพลาดแม้แต่น้อย”

เงินกงทำท่ามือให้เขาวางใจ แล้วมองไปข้างหน้าต่อ เบื้องหน้าทั้งสองเป็นกองแผ่นดินและไม้ซุงที่ยังไม่ได้ตัด คนงานหลายสิบคนเดินไปมาระหว่างไม้กับหินพร้อมกับตะคอก รถม้าและเกวียนที่บรรทุกเต็มพิกัดมุ่งหน้าเข้ามา ยังลานเก็บวัสดุ เสียงดังโครมคราม

เนื่องจากหนึ่งปีมานี้เวซีกักพายุเพื่ออย่างต่อเนื่องที่หลงซี แม่ทัพใหญ่เฉาเจินตัดสินใจเพิ่มแนวป้องกันเขตนี้ให้เข้มแข็ง วัสดุก่อสร้างอย่างดีจำนวนมากจึงถูกลำเลียงมายังซังกุยก เสริมความมั่นคงให้กับการป้องกันเมืองตามแนวเขาฉีซาน เดือนสามผู้ตรวจการจะมาตรวจสอบสภาพการปฏิบัติงานที่หลงซี ก้าวหาญเจ้าเมืองยังใจอยากให้งานก่อสร้างทำให้ดีก่อนที่ผู้ตรวจการจะมาถึง จึงสั่งให้เพิ่มเวลาและเพิ่มจุดการทำงานของทุกแห่ง หน้าที่ควบคุมเร่งรัดงานจึงตกเป็นภาระของบรรดาขุนนางบุ๋นของจวนเจ้าเมือง

ทุกครั้งที่มารถเข้ามา ซุนลิ่งจะขีดเส้นหนึ่งบนตัวไม้ไผ่ ไม้ไผ่แต่ละแผ่นเต็มไปด้วยเส้นสีดำหลายสิบเส้น พอขีดต่อไปอีกเรื่อยๆ เขาก็สะบัดข้อมือที่เริ่มปวด บ่นกับเงินกง “พวกเราถึงอย่างไรก็เป็นบัณฑิตยากจน เจ้าเมืองก้าวใช้งานพวกเราเหมือนเจ้าหน้าที่ผู้น้อย ให้หมกทำงานพันๆ อย่างนี้ ทำให้บัณฑิตหัวหล้าเศร้าใจ”

เงินกงทำท่าเหมือนไม่ได้ยินเขาพูด ก้มหน้าก้มตาจดบันทึกจำนวนแผ่นดินและไม้ซุงที่นำเข้ามา ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเอียงหน้ามาพูดกับซุนลิ่ง “เวลานี้มารถเข้ามาที่คั่นแล้ว”

“อ้อ ขอดูก่อน รวมทั้งหมดสี่สิบสามคัน รถชนแผ่นหินยี่สิบคัน ไม่ซุงยี่สิบสามคัน”

“งานก่อสร้างช่วงที่สองทางตะวันตกของเมืองกำหนดจะมาเอาวัสดุคืนนี้ แต่จากความเร็วกการขนส่งเวลานี้ เกรงว่าไม่ถึงยามเข็นล้อ¹ ลานเก็บวัสดุคงเต็มแล้ว เจ้าไปที่จวนเจ้าเมืองได้หรือไม่ ให้พวกเขาประกาศด่วนว่า กองลำเลียงชุดต่อไปเอาวัสดุไปไว้ที่ตะวันตกของเมืองแทน รถที่เหลือจะได้รับบรรทุกดินทรายไป ด้านนั้นรอจนเบือแล้ว”

“ทำอย่างนี้ไม่ผิดระเบียบหรือ ตามระเบียบกำหนดให้หินและไม่ทั้งหมดต้องเข้ามาแจ้งที่นี้ จึงจะย้ายออกไปได้” ซุนลิ่งพูดอย่างวิตก “ถ้าเกิดมีการสอบสวนขึ้นมา อาจจะมีคามผิดฐานยกยอกวัสดุก่อสร้าง”

“เพราะอย่างนี้จึงต้องไปแจ้งที่จวนเจ้าเมืองก่อน...ช่างเถอะ ข้าไปเองก็ได้ เจ้าช่วยขำดูปริมาณวัสดุที่เข้ามาในลาน ถ้าเกินแปดส่วน อย่าให้พวกเขาเข้าไปข้างใน”

เงินกงพูดจบก็ลุกขึ้น นึกสายหน้า บัณฑิตพวกนี้ยามปกติดีแต่คอยพอลงมือทำงานจริง ๆ กลับทำอะไรไม่ถูก เมื่อหลายเดือนก่อนซุนลิ่งไปที่กวนจง พอลกลับมา ก็กล่าวยกย่องนักพูดระดับแนวหน้าอย่างเหอเอี้ยนและเซี่ยโหวเสวียนไม่หยุด ตั้งแต่นั้นเขาก็เลิกใส่ใจคัมภีร์หรือ หลงใหลเหล่าจื้อกับจวงจื้อ วันหนึ่งวันพูดแต่เรื่องที่ไม่สอดคล้องกับความจริง

แต่นี้กลับเป็นผลดีต่อเงินกง การมีเพื่อนร่วมงานที่ชอบคุยโวและขี้เกียจทำให้เขาได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับงานมากขึ้น โอกาสได้ข่าวกรองก็มากขึ้นตาม

เงินกงจึงกำชับซุนลิ่งสองสามคำ ให้คนไปเตรียมรถม้ามาคันหนึ่ง แล้วขึ้นรถมุ่งหน้าไปยังจวนเจ้าเมือง

เวลานี้จวนเจ้าเมืองกำลังยุ่งเป็นพิเศษ ขุนนางฝ่ายขุนและทหารเดินเข้า ๆ ออก ๆ ในมือถ้าไม่มีเอกสารก็มีป้ายพยัคฆ์ เงินกงหักทายทหารยามแล้วก้าวเข้าไปด้านในของจวนเจ้าเมืองอย่างคุ่นสั้นทาง ที่นี้เดิมทีเป็นที่ว่าการ

¹ช่วงเวลาระหว่าง 15.00 - 17.00 นาฬิกา

อำเภอั้งกุย ดูจากขนาดและการตกแต่งแล้วคับแคบซอมซ่อ ไม่สามารถรองรับหน่วยงานบริหารระดับเมือง ดังนั้นหน่วยงานด้านปฏิบัติส่วนใหญ่จึงแยกออกไป ที่นี้จึงเหลือแต่หน่วยงานที่เป็นศูนย์กลาง

ทางเดินเข้าไปยังฝ่ายการคลังของจวนเจ้าเมืองแคบมาก ถ้าสองคนเดินมาพบกันพอดี ต้องมีคนหนึ่งหลีกทางให้ ในโลกของการแบ่งลำดับชั้นขุนนาง ใครจะได้สิทธิ์ผ่านไปก่อนย่อมตัดสินที่ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ระดับล่างแต่งตัวชุดขาวหลบออกด้านข้างเพื่อหลีกทาง เงินกงพยักหน้าให้อีกฝ่ายแล้วเดินตรงไปยังประตูไม้สุดท้าย

ขณะที่เข้าไปใกล้ประตูไม้ จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงประตูถูกผลักออกมา จากนั้นเงินกงก็เห็นกัวกังปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้า

ความจริงแล้วแวบแรกที่เห็นเงินกงดูไม่ออกว่าเป็นกัวกัง เพราะวันนี้อีกฝ่ายไม่ได้สวมเครื่องแบบทหาร แต่อยู่ในชุดธรรมดาสีแดง ทำให้ความน่าเกรงขามลดลงไม่น้อย มีแต่แววตาแหลมคมคู่กันที่ไม่เปลี่ยน พอเห็นศัตรูเก่าตัวที่สุดมาปรากฏเบื้องหน้าก็กะทันหัน เงินกงซึ่งผ่านประสบการณ์มามากไม่ได้แสดงสีหน้าตกใจแม้แต่น้อย เอียงตัวหลบไปทางขวามืออย่างนอนน้อมเพื่อหลีกทางให้กัวกัง

สายตาทระนงของกัวกังหยุดอยู่ที่เงินกงแวบหนึ่ง แล้วเดินต่อไปข้างหน้าไม่พูดไม่จา ไม่แม้แต่จะขบใจ หัวหน้าอาลักษณ์เล็ก ๆ คนนี้ดูแล้วไม่มีคำพ้อที่เขาจะใส่ใจ... นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เงินกงอยากให้เป็น รอให้กัวกังเดินเฉียดไปแล้ว เงินกงจึงเดินไปยังห้องฝ่ายการคลัง พร้อมกับปิดประตูตามหลัง

เงินกงไม่ใช่เวรดา ไม่มีดาหลัง เขาไม่รู้ว่าขณะที่เขาปิดประตูนั้นกัวกังซึ่งเดิมทีเดินไปข้างหน้าจู่ ๆ ก็หยุดเดิน หันหน้ามาชำเลื่องดูเงินกงซึ่งหายเข้าไปในประตูอย่างเย็นชา การชำเลื่องมองนี้เป็นเหมือนลมหนาวที่พัดจากตะวันตกเข้ามาในฤดูหนาว เย็นยะเยียบ คมกริบ และมีแรงทะลุทะลวงสูงมาก

คนที่อยู่ข้างหน้ากัวกังเดินต่อไปไม่ได้ และไม่กล้ารบกวนเขียนจวินซือหม่าผู้นี้ ได้แต่ยืนอยู่ที่เดิมด้วยความกระวนกระวายใจ จนกระทั่งกัวกัง

เบนสายตากลับมา พวกเขาจึงรีบหลบเข้าข้างทาง หลีกให้เขาเดินได้อย่างเต็มที่ ก้าวกึ่งเดินออกไปอย่างไม่เกรงใจ สายตามองไปข้างหน้าในระดับสายตา

ที่หน้าประตูจวนเจ้าเมืองมีม้าผีเท้าดีใส่อาณม้าเรียบร้อย กับองครักษ์ สองคนยืนรออยู่ใกล้เสาธงหน้าจวน พอเห็นก้าวกึ่งออกมา องครักษ์คนหนึ่ง ก็เข้าไปหา

ก้าวกึ่งเอาถุงหนังพาดบนหลังม้า พลางถามองครักษ์คนนั้น

“ช่วงนี้มีความคืบหน้าอะไรบ้าง”

“ไม่มีขอรับ ตั้งแต่ต้นจนถึงเดี๋ยวนี้ หัวหน้าอาลักษณ์เงินไม่มีกรกระทำ อะไรที่น่าสงสัย”

“ไม่ติดต่อกับคนที่น่าสงสัยหรือ”

“ไม่ขอรับ ปกติคนที่ไปมาหาสู่กับเขากล้าแม้แต่เป็นเพื่อนร่วมงานในจวน เจ้าเมือง” องครักษ์พูดถึงตรงนี้แล้วลั้งเล “ผู้น้อยรู้สึกว่ามีโอกาสที่หัวหน้าเงิน จะเป็นจารชนแคว้นสุ่น้อยมาก”

“แสดงว่าเขาจัดเจน” ก้าวกึ่งเอามือหนึ่งจับอาณม้า สีหน้าไม่หวั่นเกรง “เผื่อดูต่อไปอย่าให้คลาดสายตา รอให้ข้ากลับจากอิงชวนแล้วค่อยว่ากัน”

องครักษ์ไม่ได้แย้งอีก ทั้งสองถอยหลังสองก้าว ประสานมือคารวะ แล้วพูดพร้อมกัน “น้อมส่งท่านนายกอง”

ก้าวกึ่งกระโดดขึ้นม้าแล้วกำชับอีกสองสามคำ ตวัดแล้ ม้าทะยาน ออกไปทำให้ฝุ่นตลบ

ก้าวกึ่งเริ่มสงสัยเงินกงตั้งแต่รัชศกเจี้ยนชิ่งปีที่แปด ปีนั้นกองทัพเว่ย ฟ่ายแพ้ทางกรทหารอย่างต่อเนืองทำให้ก้าวกึ่งสงสัยว่ากองทัพสุ่ต้องมีไฟเด็ด อย่างแน่นอน พอก้าวหวายอาของเขาฟ่ายแพ้ยับเยินจากการถูกซุ่มโจมตี ที่หยางซี ก้าวกึ่งจึงมั่นใจว่าในซึ่งกยมีสายรายงานข่าวกรองไปยังแคว้นสุ่ อย่างแน่นอน คนที่ดำเนินการน่าจะเป็น ‘นกฮูก’ แคว้นสุ่คนที่หนีรอดขณะ เข้าจับกุมไปได้เมื่อปีที่แล้ว

ดังนั้นก้าวกึ่งจึงตรวจสอบซึ่งกยอย่างลับ ๆ ด้วยการสนับสนุนของ ก้าวหวาย การตรวจสอบครั้งนี้กำหนดขอบเขตที่ระบบขุนนางทั้งฝ่ายบู๊และบุ๋น ติดตามทุกเส้นทางบันทึกการอ่านเอกสาร ทุกขั้นตอนที่อาจถูกล้วงความลับ

ไปได้ ทุกคนที่อาจจะอ่านเอกสารล้วนถูกตรวจสอบครั้งแล้วครั้งเล่าไม่มีเว้น
ปฏิบัติการนี้ดำเนินมาสองเดือนแล้ว กัวกังส่งสัยขุนนางห้าคนที่อาจจะเป็น
นกฮูก แล้วลดเป้าหมายลงเหลือสามคน เงินกงเป็นชื่อแรกสุดในนั้น

กัวกังพบว่าชาวกรองสำคัญที่ถูกเปิดเผยออกไปเกือบทั้งหมดล้วน
เกี่ยวข้องกับเงินกงทั้งโดยตรงหรือโดยอ้อม ความเกี่ยวข้องนี้ไม่ชัดเจน ถ้า
ดูอย่างแยกส่วนจะเป็นเหมือนเรื่องบังเอิญ แต่เมื่อความบังเอิญอย่างนี้
ปรากฏขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้อดสงสัยไม่ได้ว่ามีความเกี่ยวข้องกัน

ในสภาพที่ยังไม่มีข้อพิสูจน์แน่ชัด กัวกังไม่อาจเสี่ยงลงมือจัดการ
เงินกง ประสบการณ์สองปีมานี้หล่อหลอมให้คนหนุ่มคนนี้รอบคอบกว่าเดิม
มาก เขาส่งคนไปเฝ้าดูเงินกงอย่างลับๆ พร้อมกับแยกเงินกงออกห่างจาก
คนอื่นอย่างเงียบๆ โดยไม่ใช้วิธีที่ชัดเจน แต่ผ่านการโยกย้ายอย่างแยบยล
หลายครั้ง ลดโอกาสที่อีกฝ่ายจะเกี่ยวข้องกับเอกสารลับ ขึ้นตอนนี้เขา
ไม่ยอมให้นกฮูกตัวนี้รู้ตัวว่ามีกรงตั้งอยู่

กัวกังสาบานไว้ว่าจะจับนกฮูกตัวนี้ให้ได้ นี่เป็นความรับผิดชอบของเขา
และเพื่อปกป้องเกียรติของผู้เป็นอา

เวลานี้กัวกังยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ต้องพิสูจน์ให้แน่ชัด คือเบื้องหลัง
ความเป็นมาของเงินกง นี่ทำให้เขาตัดสินใจเดินทางไปสำรวจด้วยตัวเอง
ที่อั้งชวน

เมืองอั้งชวนตั้งอยู่บนที่ราบจงหยวน มีราษฎรเกือบสามหมื่นครัวเรือน
อุดมสมบูรณ์ เป็นแหล่งผลิตอาหารที่สำคัญของเฉาเว่ย ภาษีที่เก็บได้เป็น
ส่วนหนึ่งที่ใช้บำรุงกองทัพขนาดใหญ่ อีกทั้งเดิมทีเว่ยก็มักมีกลุ่มคนที่เป็น
มันสมองอย่างสองอาหลานสวีอวี่ (ซุนฮก) และสวีโนโย (ซุนฮิว) ซึ่งจื่อไฉ
กัวเจีย (กุยแก) ล้วนแต่เป็นคนอั้งชวน ทำให้เมืองอั้งชวนมีฐานะโดดเด่นกว่า
เมืองอื่น

ตามประวัติของเงินกง เขาเกิดเมื่อรัชศกเจี้ยนอันปีที่หกแห่งฮั่น
ที่อำเภอสวี เมืองอั้งชวน ในรัชศกเจี้ยนอันปีที่ยี่สิบห้า เขาอายุสิบเก้าปี
ติดตามบิดาชื่อเงินจี้ไปฮั่นจง ระหว่างทางถูกโจรป่าปล้น ทุกคนในคณะ

เสียชีวิต เหลือแต่เขาซึ่งอายุน้อยที่สุดรอดชีวิต เขาอยู่ที่หลังซีมาตลอด เนื่องจากเคยเรียนหนังสือ จึงได้รับหน้าที่เป็นอาลักษณ์ในจวนเจ้าเมือง ตั้งแต่นั้นก็ได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นทีละขั้นจนปัจจุบันเป็นหัวหน้าอาลักษณ์

วันที่ยี่สิบเดือนหนึ่ง ก้าวก้งมาถึงสวีซางซึ่งเป็นที่ตั้งของที่ว่ากรมเมือง อังซวน เณรกงเกิดในตระกูลเงินที่สวีซางอังซวน ตระกูลเงินเป็นตระกูลใหญ่ในสวีซาง เงินฉวนซึ่งเป็นเสนาบดีชื่อดังคนปัจจุบันก็เป็นคนสวีซางอังซวน ถือว่าเป็นญาติร่วมตระกูลกับเงินกง แต่ในทะเบียนสำมะโนครัวของเงินกงไม่ได้เขียนไว้ชัดเจนว่าเป็นตระกูลเงินสายไหน นี่เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ แถบจังหววนระล่ำระสายมานาน ทะเบียนสำมะโนครัวในสมัยนั้นจึงหลงเหลืออยู่ไม่มาก

เขาลงจากหลังม้าหน้าจวนเจ้าเมืองท่ามกลางฝูงคนจับ แฉ่งฐานะของตน ต่อทหารยามหน้าประตู ผ่านไปครู่หนึ่งก็มีเจ้าหน้าที่ออกมาต้อนรับ คนผู้นี้ปากแหลมแก้มตอบ ไร้วนวดเรียวยาว มีเฟสิดำหน้าเกลียดอยู่ที่ใต้คาง

“นายกองก้าวก้งไซ้ไหมขอรับ”

พอได้รับคำตอบยืนยันจากก้าวก้ง เขาก็เข้ามาประสานมือคารวะอย่าง กระตือรือร้นพลางแนะนำตัว “ข้าชื่อหานเซิง ชื่อรองไปเซียน เป็นที่ปรึกษาประจำจวนเจ้าเมืองอังซวน ท่านเจ้าเมืองส่งข้ามาต้อนรับท่าน”

ก้าวก้งเพียงแต่พยักหน้าเล็กน้อย สีหน้ากร้าว ส่วนหนึ่งเป็นเพราะนิสัยของเขาเอง อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะการเดินทางไกล

หานเซิงเห็นสีหน้าเขาเหนื่อยล้า จึงถามอย่างเอาใจใส่ว่าจะไปพักผ่อนที่สถานี่พักมาก่อนหรือไม่ ก้าวก้งโบกมือ ขอไปพบเจ้าเมืองก่อน หานเซิงจึงกำชับคนรับใช้สองคนให้ส่งม้าของก้าวก้งไป แล้วพาเขาเข้าไปในจวนเจ้าเมือง

เมื่อเทียบกับจวนเจ้าเมืองในหลังซีที่ซอมซ่อ จวนเจ้าเมืองในอังซวน นับว่าหรูหรามาก เฉพาะพื้นล่างของอาคารส่วนที่เป็นบันไดก็สูงเกือบหนึ่งจั้ง ก่อด้วยหิน แกะสลักลายนูน ทางเดินเหนือฐานบันไดมีราวหินอ่อนสีขาวย ห้อยโถงเบงเป็นหกห้อง หลังคามิโตรงสร้างสองชั้น ชื่อในแนวตรงหนึ่งสายกับแนวตั้งสี่สาย ดูโอโถงมาก

ทั้งสองรองที่ห้องโถงกลางครู่หนึ่ง มืองครักษ์วิ่งเข้ามาแจ้งว่าเจ้าเมือง

มาแล้ว จากนั้นก็เห็นขุนนางคนหนึ่งอายุห้าสิบกว่ารูปร่างอ้วนฉุเดินเข้ามา
เขาคือฉางเหยียนเจ้าเมืองอิงชาน

ฉางเหยียนเข้ามาที่ห้องโถงก็เอามือวางบนท้อง เหลือบตาขึ้นมอง
กัวกังครู่หนึ่ง พอเห็นเนื้อตัวเขาเต็มไปด้วยฝุ่น สีหน้าจึงไม่สู้ดีนัก

“เจ้ามาจากหลังซีหรือ”

ฉางเหยียนพูดด้วยน้ำเสียงดูแคลน สำหรับเมืองใหญ่ในจงหยวน
อย่างอิงชานแล้ว หลังซีเป็นพื้นที่ล้าหลังห่างไกลความจริง

“ใช่ นี่คือการขอความร่วมมือ โปรดพิจารณา” กัวกังทำเหมือน
ไม่สังเกตเห็นท่าทีเช่นนี้ เขายืนตัวตรง แล้วยื่นเอกสารให้ฉางเหยียนด้วย
สองมือ

ฉางเหยียนรับเอกสารมาเปิดดู พอเห็นว่าคนที่ลงชื่อในเอกสารคือ
กัวหวายเจ้าเมืองยงโจวก็รีบถาม “เจ้าเมืองกัวเป็น...”

“เป็นอาข้า”

พอฉางเหยียนได้ยินกัวกังพูดอย่างนี้สีหน้าจึงอ่อนโยนลง เขาหยิบ
เอกสารมาอ่านอย่างละเอียดรอบหนึ่ง แล้วร้อง “อืม” ออกมา เอามืออวบอูม
เช็ดตราประทับ ราวกับเกรงว่าจะเป็นเอกสารปลอม ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงพูด
กับกัวกังซ้ำๆ “พอจะเข้าใจเรื่องราวแล้ว ข้าจะส่งคนไปช่วยงานเจ้า”

“ขอบคุณ”

“แต่...เรื่องนี้ทางที่ดีเจ้าควรระวังหน่อย ตระกูลเงินเป็นตระกูลใหญ่
ของเมืองนี้ ท่านเสนาบดีเงินฉวินก็เป็นคนเมืองนี้ อย่าทำอะไรขัดใจท่าน
ไม่เช่นนั้นอาจเกิดเรื่องยุ่ง”

“ข้าจะระวัง”

“ไปเถียน งั้นเรื่องนี้ให้เจ้าไปช่วย”

หานเซิงรีบพยักหน้ารับคำ กัวกังรู้ดี ‘ที่ปรึกษา’ เป็นตำแหน่งลอย
ของจวนเจ้าเมือง ไม่มีงานรูปธรรม ความจริงก็คือใส่ชื่อเป็นขุนนางเพื่อกิน
เบี้ยหวัดเท่านั้น ฉางเหยียนให้ที่ปรึกษาคคนหนึ่งมาช่วยงาน แสดงว่าไม่เห็น
เขาอยู่ในสายตา

ก็ดี แต่ไม่ทำให้ข้ายุ่งยากก็พอ กัวกังคิดในใจ

เสมียนสามคนใช้เวลาเกือบทั้งบ่าย ตรวจพบคนซื้อเงินกงสามคน แต่หนึ่งในนั้นเวลานั้นเพิ่งอายุหกขวบ อีกคนหนึ่งเพิ่งตายไปเมื่อปีที่แล้ว คนที่สามรับราชการที่เมืองนี้ ทั้งสามไม่เกี่ยวข้องกับเงินกงที่หลงซี ส่วนคนซื้อเงินจี้มีเพียงคนเดียว คือพ่อของเงินฉวิน

“ทะเบียนสำมะโนครัวฉบับนี้ทำเมื่อปีไหน” กัวกังถาม เสมียนเก่าแก่คนที่อยู่ข้าง ๆ ตอบว่าคัดลอกเมื่อรัชศกหวงชูปปีที่สอง

“แล้วต้นฉบับอยู่ไหน”

“ไม่มีต้นฉบับ ทะเบียนสำมะโนครัวสมัยอันสูญหายไปหมด สำเนาที่คัดลอกเมื่อรัชศกหวงชูปปีที่สองยึดถือตามสถิติครัวเรือนในปีที่จักรพรรดิเหวินตี้ครองราชย์”

กัวกังคำนวณในใจ เงินกงปีนี้อายุสามสิบเอ็ด จากบันทึกในประวัติการทำงานของเขา เขาออกจากสวีซางไปเหลียงโจวเมื่อรัชศกเจี้ยนอันปีที่ยี่สิบห้า ขณะอายุสิบเก้า ซึ่งก็คือรัชศกหวงชูปปีที่หนึ่ง เมืองอิงชว่นมีการสำรวจราษฎรใหม่ ตอนที่จัดทำรายชื่อขึ้นเงินกงซึ่งอายุยี่สิบปีก็ไปอยู่ที่หลงซีแล้ว การที่ทะเบียนสำมะโนครัวในอิงชว่นไม่มีชื่อของเขาจึงไม่ใช่เรื่องแปลก

“มีโอกาที่จะตรวจพบญาติพี่น้องในตระกูลของเขาที่อิงชว่นไหม” กัวกังขมวดคิ้วพลงถาม

เสมียนแดงสีหน้าลำบากใจ “ทะเบียนสำมะโนครัวบันทึกแต่รายชื่อคนในครอบครัวนั้น ๆ ถ้าต้องการค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวในตระกูลเดียวกันก็ต้องไปตรวจปุมตระกูล ถ้าไม่รู้ว่าใครใคร่คง...”

สวีซางมีหกพันครัวเรือน ในนี้มีแซ่เงินเจ็ดร้อยครอบครัว เกือบทั้งหมดมาจากเถียนเจิ้นแห่งแคว้นฉี แต่พอมาถึงปัจจุบันได้แยกสายเป็นยี่สิบกว่าสาย ถ้าเอาปุมตระกูลเหล่านี้มาตรวจสอบทีละสาย คงเป็นงานใหญ่อ่างคาดไม่ถึง

“แผ่นดินสงบแค่สิบกว่าปี เป็นเรื่องธรรมดาที่ทะเบียนสำมะโนครัวสูญหายกระจัดกระจาย นายกองกัวกังไม่ต้องผิตหัวงมากอย่างนี้”

หานเซิงเตือนด้วยสีหน้าอ่อนคลาย กัวกังเหยียดนิ้วมือหนึ่งงีบครู่หนึ่ง แล้วพูดอย่างง่าย ๆ แต่เฉียบขาด “งั้นเราตรวจปุมตระกูลแต่ละสาย

ก็แล้วกัน” หานเชิงนึกว่าเขาพูดเล่นจึงหัวเราะขึ้น จนกระทั่งมองเห็นสีหน้า ก้าวก้งจึงรู้ว่าเขาพูดจริง

ตั้งแต่วันที่สี่สิบเอ็ดเดือนหนึ่ง ก้าวก้งกับหานเชิงก็เริ่มกระบวนการตรวจสอบ ปุ่มตระกูลเงินในสี่ข้างอย่างยัดเยียดยาวนาน พวกเขาพร้อมกันเสมียนจวน เจ้าเมืองไปยังทุกครอบครัวที่ทำหน้าที่เก็บปุ่มตระกูลไว้ ให้หัวหน้าครอบครัว เปิดเผยปุ่มตระกูล แล้วตรวจหาไปที่ละรุ่นเหมือนงมเข็มในมหาสมุทร ทะเบียนสำมะโนครัวบันทึกแต่ราษฎรที่อาศัยอยู่ในสี่ข้างหลังรัชศกหวงซู ถ้าอยากรู้ว่าเมื่อก่อนเงินกงเคยอยู่ที่อิงชวนหรือไม่ ที่น่าเชื่อถือที่สุดคือ ที่บันทึกไว้ในปุ่มตระกูล

บางครอบครัวตอบรับคำขอร้องของก้าวก้งด้วยความยินดี แต่บาง ครอบครัวไม่ยอมให้ค้นภายนอกมาดูปุ่มตระกูล ครอบครัวใหญ่ยังเรียกร้อง ด้วยความเยอหยิ่งให้ก้าวก้งไปขอขมาที่หอบรรพชนก่อน จึงจะยอมให้เขาดู มีครอบครัวหนึ่งถึงกับไม่อนุญาตให้จุดตะเกียงในห้องเก็บปุ่มตระกูล และไม่อนุญาตให้เอาออกจากห้อง ก้าวก้งจึงได้แต่เบิ่งตาท่ามกลางความมืด จึงเห็นตัวหนังสือแบบขยาชุนขนาดเล็กเท่าหัวแมลงวันบนกระดาษสีเหลือง เวลาผ่านไปหนึ่งวันเขาก็ปวดตา น้ำตาไหลไม่หยุด

งานยากลำบากนี้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องสิบวัน จนกระทั่งวันที่สอง เดือนสอง ก้าวก้งจึงพบเงื่อนงำในปุ่มตระกูลของคนชื่อเงินฟางซึ่งเป็นหมอ ในสี่ข้าง จากปุ่มตระกูลนี้ ปู่ของเงินฟางชื่อเงินตง เงินตงมีลูกชายสามคน ลูกชายคนโตคือพ่อของเงินฟางชื่อเงินเย่า ลูกชายคนที่สองชื่อเงินหนาง ตายตั้งแต่เล็ก ลูกชายคนที่สามชื่อเงินจี้ ใต้ชื่อของเงินจี้เขียนชื่อของเงินกงไว้

“เงินกงกับเงินจี้ เจ้าเคยเจอสองคนนี้ไหม”

ก้าวก้งไปที่บันทึกแล้วถามเงินฟาง หมอคนนี้หวนคิดครู่หนึ่ง แล้ว ตอบว่าตั้งแต่รุ่นพ่อก็แยกครอบครัวกับพี่น้องแล้ว ยังบอกว่าเรื่องนี้ทำให้ ทะเลาะกันอย่างรุนแรง สองครอบครัวจึงไม่ค่อยไปมาหาสู่กัน เขาทบทวน ความทรงจำที่เลื่อนราง บอกว่าเคยเจอเงินจี้กับเงินกงญาติพี่น้องครั้งหนึ่ง นอกจากนั้นแล้วเขาคิดไม่ออก

“ได้ข่าวว่าพวกเขาไปหลงซีเมือรัชศกเจี้ยนอันปีที่ยี่สิบห้าหรือไม่”

“เคยได้ยิน แต่ก็ไม่รู้ ต่อมาได้ยินว่าเขาถูกโจรป่าปล้น ตายหมด”
หมอคณีสีหน้าหงาย แสดงถึงว่าเขาไม่ใส่ใจการย้ายบ้านของเงินจี้แม่แต่เพียง
ข้อมูลที่ได้เวลานี้สอดคล้องกับที่เงินกงเขียนไว้ในประวัติของตน

“เจ้ารู้จักไหมว่าบ้านของเงินจี้ในลี้ซางอยู่ที่ไหน”

“น่าจะเป็นเรือนเก่าทางตะวันตกของเมือง ตอนที่เงินตงปู่ฆ่าตาย
พ่อฆ่าได้ส่วนแบ่งเป็นเรือนใหญ่หลังนี้ ส่วนเรือนเก่าของบรรพชนยกให้
อาสาม”

เงินฟางวาดแผนที่อยู่อย่างละเอียดให้กั้วกั้ว แต่เขาบอกว่าเขาเองก็ไม่ได้
ไปดูเรือนเก่าหลังนั้นหลายปีแล้ว ไม่รู้ว่ายังอยู่หรือไม่

กั้วกั้วกับหานเซิงรีบขี่ม้ามุ่งไปยังด้านตะวันตกของเมือง อาศัยแผนที่
ของเงินฟาง เรือนเก่าหลังนี้อยู่ที่ชานเมืองทางตะวันตกที่หมู่บ้านเจ้อซิว เป็น
ระยะทางใช้เวลาครึ่งชั่วยาม ที่นี่เป็นหมู่บ้านขนาดเล็กตามแบบฉบับใน
จังหววน ส่วนใหญ่เป็นบ้านดิน ทอดสายตามองไกลออกไปทั่วบริเวณล้วน
เป็นดินเหลือง ถนนดินเหลืองสูงต่ำไม่เรียบ ตามพื้นเต็มไปด้วยหลุมบ่อและ
มูลสัตว์เลี้ยว ตรงทางเข้าหมู่บ้านยังมีป้อมปราการขนาดเล็กซึ่งหลงเหลือจาก
สมัยสงคราม เป็นสิ่งปลูกสร้างที่สะดุดตาที่สุดของหมู่บ้าน

ทั้งสองไปถึงก็ตามหาผู้ใหญ่บ้านก่อน พอผู้ใหญ่บ้านได้ยินกั้วกั้วบอก
จุดหมายการมาก็หรีตา ซี่ไปที่ต้นไม้ใหญ่ไกลออกไป พอลางบอกว่า “บ้าน
เก่าแก่ตระกูลเงินอยู่ที่นั่น แต่เวลานี้เปลี่ยนเจ้าของแล้ว”

เวลานี้คนที่อาศัยอยู่ที่นี้เป็นครอบครัวตระกูลจ้าว หัวหน้าครอบครัว
ชื่อจ้าวเฮย เป็นชวานาชื่อ ๆ ตอนที่กั้วกั้วมาหา เขากำลังเลี้ยงหมู พอเห็น
ผู้ใหญ่บ้านพาคนแปลกหน้าสี่หน้าเคร่งเครียดสองคนเข้ามาในบ้าน จ้าวเฮย
ก็ตกใจทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้จะเอาสองมือวางที่ไหน ไบหน้าซีตซา

“เหล่าจ้าว ไม่ต้องกลัว นายท่านทั้งสองนี้เพียงแต่อยากถามเจ้า
สองสามคำ” ผู้ใหญ่บ้านพูดปลอบใจ จ้าวเฮยจึงผ่อนคลายลงบ้าง กั้วกั้ว
มองไปรอบ ๆ แวดหนึ่ง เรือนเก่าหลังนี้นอกจากมีพื้นที่กว้างหน้อย หลังคา
มุงหญ้าคาแล้ว อย่างอื่นก็ไม่ต่างจากบ้านดินของชาวบ้านทั่วไป

“เจ้าย้ายมาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“น่าจะห้วงซूपี่ที่สองขอรับ”

“เจ้าซื้อเรือนหลังนี้จากใคร”

“เอ่อ...ทางอำเภोजัดสรรให้ขอรับ” จ้าวเฮยตอบด้วยความตั้งเครียด ก้าวก้งสีหน้าสงสัย ผู้ใหญ่บ้านมองหน้าหานเชิงแวบหนึ่ง แล้วดึงก้าวก้งไปข้างๆ บอกเบาๆ

“คืออย่างนี้ เมื่อห้วงซूपี่ที่หนึ่งที่นี่เคยเกิดโรคระบาด มีคนตายไปไม่น้อย เนื่องจากเหวินตี้เพ็งครองราชย์ จึงไม่มีใครกล้าพูดเรื่องนี้ จนเจ้าเมืองจึงรวบรวมราษฎรที่เร่ร่อนจากปัจฉิมโจวบางส่วนมาตั้งรกรากที่นี่ เพื่อเพิ่มราษฎรให้เต็มตามทะเบียนสำมะโนครัว”

“แสดงว่าเวลานี้คนที่นั่นล้วนแต่ย้ายเข้ามาเมื่อรัชศกห้วงซूपี่ที่หนึ่งหลังจากโรคระบาดครั้งนั้นใช่หรือไม่” ก้าวก้งถามอย่างพิศหวัง

“ใช่ ข้าก็เข้ามาเวลานั้น”

“ก่อนหน้านั้นเรือนหลังนี้มีใครอาศัยอยู่”

ผู้ใหญ่บ้านส่ายหน้าตอบ “ไม่รู้”

พอถึงตอนนั้นจ้าวเฮยซุ่มขึ้นอย่างฉลาดๆ ก้าวก้งทำท่าบอกให้เขาพูด จ้าวเฮยจึงว่า “ข้านี้ก็ถึงคนคนหนึ่ง เขาเป็นคนเดียวในหมู่บ้านที่อยู่ที่นี่ก่อนปีห้วงซूपี่”

“ใครหรือ”

“เฒ่าเจียว”

เฒ่าเจียวเป็นชายชราอายุหกสิบกว่า ผมหงอกเคราขาว เป็นคนเดียวที่รอดชีวิตเมื่อคราวเกิดโรคระบาดขึ้นในหมู่บ้านแจ๋อชิว คนในครอบครัวป่วยตายหมด ทางอำเภोजัดให้เขาไปดูแลหลุมฝังศพในสุสานซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของหมู่บ้าน ชายชราผู้โดดเดี่ยวไม่ค่อยได้พบปะพูดคุยกับคนที่ย้ายเข้ามาใหม่ในหมู่บ้าน จ้าวเฮยเห็นเขาก็สงสาร มักจะเอาอาหารเหลือๆ มาให้

ก้าวก้ง หานเชิง ผู้ใหญ่บ้านเดินตามจ้าวเฮยไปยังสุสานด้านตะวันออก

ของหมู่บ้าน มองแต่ไกลเห็นชายชราคลุมตัวด้วยเสื้อคลุมหนังแกะขาดรุ่งริ่ง นั่งบนหินก้อนใหญ่ขอบสุสาน มือถือไม้ไผ่โบกไปมา ปลายไม้ไผ่มีผ้าเรียกวิญญาณเป็นแถบผ้าสามสี

ทุกคนเดินเข้าไปหา ชายชรายังไม่รู้ตัว จ้าวเฮยเดินเข้าไปข้างเฒ่าเฉียว ชะง็อกหน้าตะโกนเรียกข้างหูแก เฒ่าเฉียวจึงหันหัวมาช้าๆ ตาทั้งสองข้าง ขุ่นมัว

“ลองถามเขาดูว่าจำเงินจี่เงินกงสองพ่อลูกที่อยู่เรือนเก่าตระกูลเงิน ได้หรือไม่” กัวกังสั่ง จ้าวเฮยจึงยื่นหน้าไปตะโกนข้างหูชายชราอีก ชายชรา พุดพึมพำอยู่ในลำคอ

“เขาพูดอะไร” หานเซิงถามอย่างร้อนใจ

“แกบอกว่าดูเหมือนจะจำได้”

จ้าวเฮยพุดเหมือนไม่ตอบรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ กัวกังรีบให้เขาบอกเฒ่าเฉียว ว่าลองคิดให้ดี เฒ่าเฉียวนิ่งเงียบครู่ใหญ่ จู่ๆ ก็มีเสียงโห่ๆ ดังอยู่ในลำคอ แล้วขากเสมหะขึ้นลงบนป้ายหลุมฝังศพข้างหน้า จากนั้นจึงพึมพำอีก

“แกบอกว่าเงินจี่ติดหนี้เขาเป็นเงินสองพวงกับเจ็ดอีแปะ” จ้าวเฮย บอก

กัวกังถามอย่างร้อนใจ “เขาคิดอะไรออกอีกบ้างหรือไม่”

เฒ่าเฉียวจำเรื่องราวได้ไม่ปะติดปะต่อ รายละเอียดบางอย่างจำได้อย่าง ชัดเจน แต่รายละเอียดอย่างอื่นแทบจะลืมหมด จ้าวเฮยถามอีกหลายครั้ง คำตอบของเขาถ้าไม่คลุมเครือก็ชัดเจนมาก แต่กลับไม่มีประโยชน์

กัวกังท่าทางผิดหวัง เขาโบกมือ ทำท่าว่าพอที่ เตรียมจากไป ถึง ตอนนี้เฒ่าเฉียวก็ขากเสมหะอีกครั้ง ปากก็ร้องด่าออกมา จ้าวเฮยเงี้ยวหูฟัง แล้วเงยหน้าขึ้นพุดกับกัวกัง “เฒ่าเฉียวบอกว่าชิงสดบ้านตระกูลเงินเคยเผา เลื่อนวมของแก เผาเป็นรูใหญ่ถึงสามรู”

กัวกังชะงักไม่ก้าวต่อ

“ว่าไงนะ ชิงสดหรือ หมายความว่าอย่างไร”

หานเซิงอยู่ข้างๆ รีบอธิบายให้เขาฟัง “เป็นความเชื่อของคนบีโจว ผู้หญิงท้องถ้ากินชิงสด ลูกที่คลอดออกมาจะมีหนิ้ว ถ้ากินเนื้อกระต่ายปา

ลูกที่คลอดออกมาจะปากแหว่ง ชาวบ้านจึงเรียกเด็กที่มีหกนิ้วว่าซิงสด”

“จ้าวเฮย ถามเขาหน่อย ลูกของตระกูลเงินมีหกนิ้วจริงหรือ”

จ้าวเฮยรีบกำหน้าถามอีก คราวนี้เฒ่าเฉียวตอบอย่างหนักแน่นและพูดเสริมอีกว่านิ้วที่หกอยู่ที่มือขวา จากนั้นก็สาธยายความร้ายกาจของซิงสดที่คอยก่อกรรมเขา

กัวกั๊งไม่ได้ฟังคำบ่น เขาหยิบทองชิ้นหนึ่งให้จ้าวเฮยเก็บไว้เพื่อจัดการงานศพให้ชายชราคนนี้ แล้วหันหลังเดินไปไม่พูดไม่จา

เขาบรรลุลุจุดหมายในปฏิบัติการครั้งนี้แล้ว มือขวาของ ‘เงินกง’ ที่หลงซีมีห้านิ้วเหมือนคนทั่วไปและไม่มีแผลเป็น

เวลานี้สิ่งที่กัวกั๊งจะทำมีเรื่องเดียว

คือกลับไปหลงซีให้เร็วที่สุด

ท่ามกลางไฟสงครามแห่งยุคสมัยสามก๊ก

ยังมีสมรภูมิที่พงศาวดารไม่ได้บันทึกไว้

นั่นคือสงครามแห่งจารชนของเหล่าสายลับผู้เปี่ยมปฏิภาณ
เมื่อการข่าวรายงานว่ามีการชนของแคว้นเว่ยแทรกซึมเข้าสู่ฉ่านโจว
เพื่อขโมยอาวุธสงครามของแคว้นสุ่ นั่นคือเครื่องยิงหินน้ำไม้
'สวินสวี่' หัวหน้ากองสันติบาลจึงออกคำสั่งให้คุ้มกันแบบร่าง
เครื่องยิงหินน้ำไม้ และช่างฝีมือ จากการบุกรุกของศัตรูอย่างซุ่มโจมตี
ทั่วกองทัพกับกองสันติบาลกลับเอาแต่ระแวงซึ่งกันและกัน
ไหนจะสาวกพรรคใต้ดินของนิกายข้าวสารห้านิ้วคอยปั่นป่วน
ยังมี 'หนู' ตัวหนึ่งที่แฝงเร้นอยู่ในหมู่ขุนนางชั้นสูงของฉ่านโจว
...สายลับแคว้นเว่ยที่ใช้รหัสนามว่า 'จู่หลง'

สงครามใต้ดินนอกสมรภูมิระหว่างการแข่งขันชิงไหวพริบของสองแคว้น
ภารกิจช่วงชิงและการกิจพิทักษ์อาวุธล้ำค่าของแคว้นสุ่นี่
มีเวลาเพียงสิบเจ็ดวันเท่านั้น!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4580-3

9 786161 845803

ทดลองอ่าน

Cover Design: Play@work
Illustration: BGTeamKpcomics

ราคาชุดละ 590 บาท